

Oslo, 2020

Notat om investeringer i tråd med klimamålene

Av Jonas Holmqvist og Embla Jørgensen, fagrådgivere i Framtiden i våre hender

Nye initiativer 2020

- Investornettverket IIGCC slipper veileder for måling av fysisk risiko i investeringsprosesser i mai. I september sendte investornettverket, hvor NBIM er *supporting partner*, forventningsbrev til selskaper om nullutslipps-strategier for forretningsdriften. (les om IIGCC på side 9)
- NET ZERO INVESTMENT FRAMEWORK, et rammeverk for Parisjustering, ble lansert av Paris Aligned Investment Initiative, under IIGCC paraplyen, 5.8.
- 16. september offentliggjorde 60 klimaorganisasjoner sine felles prinsipper for Parisjustering - PRINCIPLES FOR PARIS-ALIGNED FINANCIAL INSTITUTIONS. [Prinsippene](#) understreker blant annet lav overshoot og lav avhengighet av CO₂ fangst, og at konkrete mål må settes før COP 26.
- 20. september 33 banker i Collective Commitment to Climate Action meldte inn tiltak de første 12 måneder etter inngåelsen av forpliktelsen.
- I oktober lanserte SCIENCE BASED TARGETS INITIATIVE validering for banker og finansinstitusjoner. SBTi kan nå tilby verifisering av klimaplaners overensstemmelse med Parisavtalens mål.
- JP MORGAN CHASE PARIS ALIGNED FINANCING COMMITMENT 6. oktober offentliggjorde også JP Morgan Chase sin forpliktelse på linje med Parisavtalen.

NORGE

Blant norske aktører peker Sparebank 1 Østlandet og Fana Sparebank seg ut ved å være tilsattet UNEP FI initiativet Collective Commitment to Climate Action (se side 9), begge rapporterte på klimarelevante tiltak til initiativet 20. september.

Storebrand vedtok i august 2020 en klimastrategi hvor også de slår fast at Parisavtalens mål 2.1c om å gjøre finansstrømmer til en del av omstillingen mot et lavutslippsamfunn skal være førende for virksomheten. Storebrand er også medlem i FN initierte Net Zero Asset Owners Alliance som arbeider for porteføljustering i tråd med Parisavtalens mål om høyst 1,5° C temperaturstigning.

Finanstilsynet vurderer i 2020 PACTA-verktøyet (omtalt på side 7) som virkemiddel i klimarisikoarbeidet.

EU:

I mars 2020 kom EUs tekniske ekspertgruppe med kriterier for klimamål i EUs taxonomy. I juli vedtok EU-kommisjonen nye minimumsregler for EUs klima-benchmarks.

EUs Non financial reporting directive revideres også som del av European Green Deal for å gi bedre klima og miljødata. NFRD og Taxonomien får stor betydning som del av det nye regimet for bærekraftsrapportering som trer i kraft fra mars 2021. Reguleringene vil gjelde alle som markedsfører fond i EØS-området.

Innholdsfortegnelse

Nye initiativer 2020 (oppdatert per oktober)	2
Klima og porteføljustering - hva og hvorfor?.....	4
Investeringer i tråd med Parisavtalen	5
Vurdering av selskap opp mot scenarioer.....	6
Måling og styring	6
Ulike rammeverk for måling.....	7
Pågående diskusjoner.....	9
Hva er de positive effektene av en portefølje som følger Parisavtalen.....	11

Klima og porteføljustering - hva og hvorfor?

Parisavtalen og den påfølgende konsensusen som er dannet etter 1,5°-rapporten fra IPCC (FNs klimapanel) høsten 2018 har fått mye oppmerksomhet i finanssektoren. Å begrense global oppvarming til maksimalt 2 grader, og å strekke seg etter 1,5 grader, innebærer en omfattende endring av samfunn, politikk og økonomi. Parisavtalens kuttkrav gjelder også for næringslivet, og finansaktørene er både en viktig del av dette næringslivet som må omstille seg, og instrumentelle i å få til dette arbeidet.

Initiativene og praksisen som er i ferd med å utvikles på finansfeltet for at investeringer og lån skal være i tråd med Parisavtalen, er tema for dette notatet. Internasjonalt snakker man gjerne om Paris alignment, men en norsk oversettelse kan f.eks. være Parisjustering av investeringsporteføljer. Helt enkelt vil en justering i tråd med klimamålene innebære at alle selskapene man er investert i, følger de klimagassreduksjonene som er nødvendig for å nå målene i Parisavtalen.

Flere verktøy finnes i dag og er i bruk for å justere porteføljer i tråd med Parisavtalen. De mest relevante er listet opp i dette notatet, som en guide for finansnæringen og politikere med oppgave om å innrette Oljefondets eller egne investeringer i tråd med internasjonale klimamål. Flere av verktøyene som omtales har også håndtert porteføljer i samme størrelsesorden som Oljefondets. Piloter som PACTA har vært i bruk i flere år, og vi ser at initiativer som referer Parisavtalen og en målsetting om 1,5° har bredt om seg. I *Collective commitment to climate action* som ble lansert i september 2019 har 33 banker, innenfor rammeverket av FNs miljøprograms finansinitiativ (UNEP FI), bundet seg til å sette mål som justerer porteføljene i tråd med Parisavtalen, og effektivt lagt lista.

Framtiden i våre hender håper dette notatet kan være et nyttig verktøy for alle som er interessert i å tilpasse investeringer til klimamålsettingene. Dette er noe som kommer til å bli en del av alminnelig investeringspraksis, og norske investorer bør være tidlig på banen og bidra til fornuftig og nødvendig omstilling av investeringsuniverset. Notatet er en grunnleggende innføring i hva det vil si å investere i tråd med klimamålene, ulike måter å måle dette på, eksempler på verktøy som eksisterer i dag og ulike dilemmaer ved gjennomføring. En slik porteføljetilpasning er noe alle investorer bør strebe etter, også Oljefondet som er verdens største statlige investeringsfond og som av finansielle hensyn bør minimere risikoen forbundet med å være investert i selskaper som ikke er i gang med klimaomstilling. Framtiden i våre hender håper Oljefondet kan bruke sine enorme ressurser på å utvikle egnede verktøy slik at også andre kan nyte godt av deres eventuelle nybrottsarbeid.

Investeringer i tråd med Parisavtalen

Det finnes ikke én felles forståelse for hva det i praksis vil si å justere porteføljen i tråd med Parisavtalen. Allikevel er det nærliggende å tenke seg at investeringer i tråd med Parisavtalen betyr at alle selskapene det investeres i er i overensstemmelse med klimagassreduksjonene nødvendige for å nå målene i Parisavtalen. Ved å definere scenarioer som gir reduksjonsbaner for ulike sektorer frem mot 2030 og 2050 kan en sammenligne selskaper opp mot disse reduksjonsbanene. Å være i tråd med Parisavtalen forutsetter å gjennomgå alle selskaper fondet investerer i, og så styre investeringene etter denne informasjonen. Verktøy utviklet for å kunne vurdere selskapene slik forutsetter et scenario som viser hvordan utslipp og utslippskutt fordels mellom ulike sektorer, på en slik måte at samlede utslipp ikke overstiger terskelen for 1,5° oppvarming. Investeringer i tråd med Parisavtalen forutsetter at alle selskaper det investeres i har like lave utslipp som forutsatt i reduksjonsbanen gitt i scenariet, eller lavere. For de fleste sektorer, og dermed de fleste selskaper, vil dette bety gradvis skjerpede krav frem mot 2030. Kort oppsummert kan dette uttrykkes som: alle selskaper fondet investerer i skal være en del av løsninga på klimakrisa

Et 1,5 °-scenario er en modell som beskriver hvordan samfunnet kan se ut og ha utslipp som er konsistent med en temperaturstigning på 1,5 °. Scenarioet vil beskrive ulike utslippsbaner for ulike sektorer slik at samlet utslipp i økonomien vil være konsistent med utslippstaket. Scenarioet vil sannsynligvis også modellere en gradvis reduksjon i utslippene, slik at samlede utslipp er lavere per år i 2030 enn i de første årene. Hvordan scenarioet fordeler utslipp baseres på vurderinger av teknologi, lønnsomhet og forventninger om politiske tiltak. Slike scenarioer utvikles med gjennomsnittstall for bransjer, og selskaper må derfor måles mot dette snittet, ikke mot selskapets historiske utslipp.

Å gjennomgå investeringsporteføljen for å sikre at man er på linje med Parisavtalen er et arbeid som er begynt av flere finansaktører. Gjennom porteføljeanalyse-verktøy gjennomgås porteføljen for å analysere om selskapene det investeres i reduserer utslipp i tråd med eller bedre enn en bransjespesifikk referansebane som bringer oss til reduksjonsmålene i Parisavtalen. I tillegg gjennomgås det gjerne om selskapet har planer for reduksjon av utslipp slik at det kan møte fremtidige utslippskrav og hvor godt posisjonert selskapet er i den teknologiske utviklingen mot lavutslippssamfunnet. Banker som jobber med dette i dag bruker både plassering av penger (investering og deinvestering) og påvirkning av selskaper, gjennom blant annet selskapsdialog, som verktøy for å komme på linje med Parisavtalen.

Vurdering av selskap opp mot scenarier

Det er en rekke ulike initiativer som jobber med porteføljustering, eller som har som mål å utvikle metoder for dette. Det er vanlig at disse initiativene bruker scenarier som de vurderer selskapene opp mot. Et mulig scenario for utvikling av ulike sektorer frem mot 2030 hvor økonomien som helhet kutter 50 % av utslippene kan for eksempel modellere at kullkraft skal helt ned i 0 % utslipp (det vil i stor grad si avvikles), at transport skal kutte sine utslipp med 50 %, mens prosessindustri må kutte sine utslipp med 40 % frem mot 2030. Videre vil scenarioet utarbeide delmål på veien frem mot 2030 for å lage en plan for hvor mye som bør kuttes hvert år, eller en reduksjonsbane, per sektor. Scenarier er omfattende å utvikle, og det er vanlig å bruke scenarier utviklet av en tredjepart.

I praksis vurderes gjerne både et selskaps utslipp og deres evne til å omstille seg til lavere utslipp, og dermed er kravene og vurderingene litt ulike for selskap i transportsektoren eller i energisektoren. For at et transportselskap skal kutte 50 % av utslippene lineært innen 2030 må de redusere utslippene med 7 % per år. Analyseverktøyet vil da kunne vurdere hvordan de ligger an både ut ifra utslippstall, men også hvor godt posisjonert de er for å få til den teknologiske endringen som er nødvendig. Et selskap som for eksempel produserer elektrisitet fra både kullkraftverk og gasskraftverk vil også måles på utslippsintensitet, men med en målsetting om at utslippene fra kullkraften skal være 0 % i 2030. Med et slikt utslippsmål er ikke bare rene utslippstall, men også bedriftens plan for hvordan de skal gå i null være viktig.

Måling og styring

Det er i dag svært vanlig å måle utslipp av klimagasser, eller karbon-fotavtrykk, fra enkelt-selskaper og porteføljen samlet. Det er noe variasjon i om kun selskapenes direkte utslipp måles, eller om mer indirekte utslipp fra energiproduksjon og verdikjede, såkalt scope 2 og scope 3, tas med. I omstillingen til en lav-utslippsøkonomi er hvor mye klimagasser som slippes ut indirekte, altså fra konsumert energi og i varekjeden, viktige perspektiver, særlig for de selskapene hvor disse utslippene er like store som eller større enn selskapenes direkte utslipp. Å vite hva som er det samlede utslippet for et enkelt selskap er ikke lenger nok. Mange selskaper har lengre verdikjeder med selskaper uten klare kuttplaner. Det er ikke gitt at alle selskapene i verdikjeden er en del av de vurderte selskapene i scenarioet.

En investeringspraksis i tråd med Parisavtalen vil innføre vurderinger av selskapenes utslipp opp mot referansebaner for utslippsreduksjon og et styringselement som ikke bare måler og rapporterer, men som også endrer porteføljen. Gitt at Oljefondet oppgir at kun 54 %

av selskapene de er investert i har svært god eller god rapportering om klimaendring vil det med stor sannsynlighet være en stor andel selskaper i fondet som ikke kan anses å være i tråd med referansebaner mot Parisavtalens mål, eller ikke ha de nødvendige planer om reduksjon. Idealet om en portefølje i tråd med Parisavtalen må derfor med nødvendighet fases inn, altså at ikke alle selskaper må være i tråd med et 1,5°-scenario fra første virkedag, men for eksempel innen 2023. Collective Commitment to climate action har for eksempel en slik forpliktelse om justering av porteføljer etter sektorvis utslippsbaner innen tre år.

I noen sektorer vil det være mange selskaper som enkelt justerer seg, mens i andre sektorer er det naturlig nok færre. Eksempler på ulike sektorer kan f.eks. være oljeindustri, transport, helse eller tekstil. Det er avgjørende med sammenlikning av utslippskutt på sektorspesifikt nivå. Hvis det bare gikk på indekser eller typer selskaper, ville det blitt systematisk enklere å nå utslippsmålene på kort sikt hvis man har opprinnelig høy eksponering i visse sektorer med høye utslipp. Utslippskuttene må kunne sammenliknes med andre i samme sektor, ikke selskapets prosentvise bedring, slik at det lønner seg for de selskapene som allerede er godt i gang med omstillingen.

Ulike rammeverk for måling

Testing og styring av investeringsporteføljer opp mot Parisavtalen er et relativt nytt felt. Det finnes initiativer som har verktøy og modeller som er testet og utprøvd i noen år. Flere av initiativene har flere titalls eller flere hundre brukere og har gjennomgått investeringer flere ganger Oljefondets størrelse. De nye initiativene er markert annerledes enn tidligere utslippsrapporteringsregimer i det at de ikke bare måler/registrerer utslipp, men at de også sier noe om hva som er nødvendige reduksjoner for å nå vedtatte mål.

Her følger eksempler på slike initiativer som også norske investorer kan se til:

PACTA

PACTA (Paris Agreement Capital Transition Assessment) er et analyse- og styringsverktøy utviklet av tenketanken 2° investing initiative (2°ii) i samarbeid med aktører som den nederlandske banken ING. Verktøyet vurderer selskaper per sektor etter utslipp og utviklingsplaner. Verktøyet bruker sektorspesifikke utslippsreduksjonsbaner for å anslå den nødvendige reduksjonsbane for å nå Parisavtalens mål for utslippsreduksjon. Selskapene vurderes etter om de er i tråd med eller bedre enn nødvendige reduksjoner i utslippsbanen. ING bruker dette i de de kaller et Climate alignment dashboard.

I analysen av enkelt-selskapene vektlegges den delen av verdikjeden som generer størst utslipp. Denne informasjonen kan så brukes til å påvirke selskapene direkte eller til kapitalreallokering for å komme på linje med Parisavtalen. ING har i sin anvendelse av

PACTA satt seg ambisiøse, tidfestede mål for å komme på linje med vitenskapelig baserte reduksjonsmål.

2°ii kaller PACTA en klimascenarioanalyse-metode. Analysen dekker tre aspekter, i tillegg til utslipp ser den også på bedrifters investeringer og planer, samt på eksponering mot fremtidig teknologi i lys av klimascenarier. I nyere versjoner av analyseverktøyet er målet justert til en temperaturstigning på maks 1,5°. PACTA inkorporerer også anbefalingene fra TCFD og er støttet av blant annet PRI.

Så langt har 3000 porteføljer på til sammen 10 000 milliarder USD (tilsvarende ni oljefond) blitt gjennomgått. I 2020 starter PACTA, i samarbeid med sveitsiske og nederlandske myndigheter, et initiativ for offentlige myndigheter. Initiativet inviterer påtegnede land til å vurdere og overvåke klimaeffekten av sine finansstrømmer. Statlige aktører som det sveitsiske Finanstilsynet, den nederlandske Sentralbanken og Californias forsikringskommisjonær har alle brukt en tidligere versjon av PACTA.

PCAF

PCAF (Partnership for Carbon Accounting Financials) er også et initiativ som kommer fra nederlandske banker. PCAF er en standard for karbonregnskap, det innebærer at bankene kan lage oversikter over hvor mye CO₂e som slippes ut fra porteføljen, og publisere disse. I denne utregningen av «bankenes karbonandel» av ulike selskap er *attribution factor* sentralt. Det er et uttalt mål fra de nederlandske bankene bak initiativet å bruke målingene i PCAF til å sette utslippsmål for sine porteføljer.

Attribution factor angir hvor mye av et selskaps utslipp som kan sies å «høre til» investeringen eller lånet, såkalt karbon-fotavtrykk. Dette er mindre viktig når en snakker om å styre porteføljen mot Paris-alignment, fordi Paris-alignment legger vekt på hele selskapets utslippsprofil, uavhengig av eierandel.

PCAF tar utgangspunkt i standarder fra initiativet GHG Protocol, spesielt for definisjonen av verdikjedeutslipp (scope 3). ING er blant bankene som er tilsluttet PCAF, banken bruker metoden for å måle utslipp i boligporteføljen (residential real estate). Det er nå 64 banker tilsluttet, til sammen utgjør dette investeringer for 2 900 milliarder dollar som er gjennomgått.

EU-anbefalinger

EU har satt ned en Technical expert group on sustainable finance (TEG) som blant annet har utarbeidet forslag til benchmarks for hvordan en Parisjustert portefølje bør se ut. De har satt en klar begrensning på at oppvarmingen må følge anbefalingene fra FN's klimapanel og ikke overstige 1,5°. De anbefaler også at porteføljene år for år skal minske karbonintensiteten på nivå med eller bedre enn reduksjonsbanene for det gitte referansescenariet.

IIGCC

Institutional investors group on climate change (IIGCC) har over 200 medlemmer som til sammen utgjør over 30 000 milliarder Euro i investerte midler. The Global Investor Coalition on Climate Change (GIC) er et samarbeid mellom fire regionale investorinitiativer som jobber for opplæring og engasjement for klimapolicy, hvor IIGCC er den europeiske medlemsdelen. IIGCC jobber for at selskaper skal ha strategier som er i tråd med Paris-avtalen. Climate action 100+ er nært knyttet til dette arbeidet. NBIM (Oljefondet) er tilsluttet initiativet.

Climate Action 100+

er et investorinitiativ som har som målsetting at de største selskapene i verden innfører nødvendige klimatiltak. 100 'systemisk viktige forurensere' er blant selskapene i målgruppen. Initiativet måler 'ytelse' hos 161 av verdens største klimagassforurensere. Opp mot 80 % av globale utslipp fra næringsliv er dekket av initiativet

Portfolio Carbon Initiative (PCI)

PCI er et partnerskap mellom 2° investing initiative, UNEP FI og WRI. Initiativet har som siktemål å veilede finansielle aktører i måling av klima-påvirkning. Initiativet jobber blant annet med hvordan retningslinjer for verdikjedeutslipp (scope 3) av klimagasser best kan rapporteres for finansielle investorer.

PRI & UNEP Finance initiative

PRI, Principles for responsible investment, er et investorinitiativ grunnlagt i 2006 initiert av daværende generalsekretær i FN, Kofi Annan. PRI har nå et program for beregning av 'Inevitable policy response' grunnet klimaendringer.

UNEP Finance initiative (UNEP FI) er et samarbeid mellom UNEP og finansaktører som startet etter toppmøtet i Rio i 1992°. I november 2019 lanserte UNEP FI 10 prinsipper kalt Principles for responsible banking (PRB). Det første prinsippet er kalt Alignment, og bankene som tilslutter seg erklærer at de vil ha forretningsstrategi i overensstemmelse med Pariserklæringen og FNs bærekraftsmål. Under PRB-paraplyen har 36 banker, som til sammen representerer 13 000 milliarder USD, inngått en Collective commitment to climate action, offentliggjort september 2019. De tilsluttede bankene erklærer at de vil justere porteføljene sine i tråd med Parisavtalen mål om temperaturøkning godt under 2° C. Sammen med flere viktige delmål lover bankene å publisere sektorspesifikke mål for porteføljustering (alignment) ikke senere enn tre år etter denne erklæringen.

Pågående diskusjoner

Denne typen justeringer i henhold til klimamålene er delvis en ny måte å tenke finansarbeid på. Det er allikevel et komplisert og teknisk arbeid hvor det ikke er snakk om én enkelt måte å

forstå hvordan det skal overføres til. Både internasjonalt og i Norge pågår det interessante diskusjoner som må tas i betraktning når finansinstitusjonene skal utvikle eller ta i bruk verktøy for å gjennomføre nødvendige tilpasninger av investeringene sine.

Å sammenlikne enkeltsselskaper opp mot en gitt reduksjonsbane krever nødvendigvis tilgang til informasjon som ikke er lett tilgjengelig. Som nevnt, oppgir Oljefondet at 54 % av selskapene de er investert i ikke har en tilstrekkelig klimarapportering. Gjennom å stille strenge krav til åpenhet og rapportering, kan Oljefondet spille en avgjørende rolle i å sikre at investorer får tilgang på denne informasjonen. Det er også mulig å supplere mangelfull informasjon med modelleringer og anslag som eksisterer. Det er interessante spørsmål som dukker opp når det gjelder selskaper som har mangelfull klimarapportering. Det kan ikke lønne seg å tilbakeholde informasjon og la være å legge fram planer. Hva blir konsekvensene for selskaper som ikke rapporterer på en tilfredsstillende måte? Det er mulig å tenke at et selskap som ikke har tydelige og konkrete reduksjonsmål både på lang og kort sikt, muligens uansett ikke vil være i overenstemmelse med Parisavtalen, men her er det variasjoner.

I tillegg til åpenhet med investorer, vil det være utfordrende å gå informasjonen etter i sømmene. Det gjelder også for andre miljø- og etikkspørsmål i dag og er således ikke noe nytt. Det er klare utfordringer knyttet til vurderinger av troverdighet i reduksjonsplaner og en overhengende fare for at aktivitet som ser Paristilpasset ut på papiret, ikke nødvendigvis er det i praksis. Etterprøving av selskaper foregår i dag og Oljefondets størrelse og medfølgende ressurser tilsier at de er godt rustet for å forvalte porteføljen sin på en Parisjustert måte. Det er også behov for å avklare grensen for bankers utlån. Mange norske investorer eier andeler i banker som igjen investerer eller låner ut penger til selskaper. Et godt rammeverk for parisjustering må inkludere en grense for hva slags bankinvesteringer som er i tråd med klimamålene.

Det er klare utfordringer knyttet til å beregne framtidige utslipp. Det er stor usikkerhet og variasjon mellom ulike sektorer, noe som gjør det mer utfordrende å beregne framtidige utslipp i en lengre tidshorisont. Det finnes metoder og verktøy for å kunne foreta denne typen beregninger, og det bør være i store investorers interesse å bidra til utvikling og forbedring av verktøy for beregning. Det finnes eksempler på en rekke finansinstitusjoner som hevder at de er i tråd med Parisavtalen og/eller styrer mot nullutslipp i 2050. En så lang tidshorisont gjør det utfordrende å vurdere troverdigheten. Langsiktige mål om nullutslipp må komplementeres med trinnvise mål og planer i nær framtid.

Også i tilfeller der selskapene rapporterer tilstrekkelig, er det viktige diskusjoner om hvordan man kalkulerer hvilke utslipp et selskap er ansvarlige for. Innen finans og klima snakker man om såkalte «scopes» når man beregner hvor utslippene foregår. Scope 1 vil si de direkte utslippene fra kilder man eier eller kontrollerer. Scope 2 og 3 er derimot mer indirekte utslipp, henholdsvis

fra når man kjøper energi og alle øvrige indirekte utslipp i selskapets verdikjede. Et eksempel som illustrerer denne balansegangen, er diskusjonen om norsk oljeutvinning hvor det argumenteres for at selve oljeutvinningen har relativt lave utslipp (scope 1), men kritikerne peker på utslippene i scope 2 og 3 når oljen forbrennes og brukes. Hvem er egentlig ansvarlig for disse utslippene da? Er det selskapet som utvinner oljen, de som kjøper og bruker den eller investorene som eier aksjer og gir lån til selskapene? Vi er nødt til å ha et system som beregner og fordeler ansvar til alle nivåer og deler av verdikjeden, som sikrer at utslippene faktisk går ned i stedet for at ansvaret skyves videre

For å være i tråd med Parisavtalens mål vil det antakelig ikke være nok å kutte utslipp. Vi vil også ha behov for å bruke teknologi som muliggjør negative utslipp, ved at man fanger og lagrer CO₂. Det er vanskelig balansegang når det gjelder betydningen av denne teknologien og selskapers og investorers framtidige planer for aktivitet i tråd med klimamålene. Teknologien er ikke ferdig utviklet og det er vanskelig å vite hva som vil bli mulig når. Det er utfordrende å vurdere troverdighet i planer som har lagt stor vekt på karbonfangst som løsning. Derfor er det avgjørende at en portefølje i tråd med klimamålene baserer seg på teknologi som er sannsynlig tilgjengelig innenfor de gitte planene og at de ikke «slipper unna» med for stor vektlegging på teknologi for negative utslipp. For å være i tråd med Parisavtalens mål, vil det ikke være tilstrekkelig å selge seg ut av forurensende sektorer og selskaper. Det er vanskelig å se for seg en portefølje som er i tråd med klimamålene uten å være tungt investert i løsningen på klimakrisen. Noen beregninger nevner 5 % som et absolutt minimum, men det bør nok være minst 10%-15% av porteføljen som investeres i grønne løsninger og fornybar energi.

Når man beregner selskapers klimaskadelige aktiviteter, er utslippsintensitet en vanlig måte investorer baseres seg på. Det vil si hvor mye klimagasser som slippes ut delt på hvor mye penger man tjener. En av fordelene med dette er det gir mulighet til å fange opp forbedring i utslipp også når man vokser og absolutte utslipp går opp. Utslippsintensitet bør ikke være eneste parameter som benyttes, blant annet fordi fall i oljeprisen kan gi mye lavere utslippsintensitet uten at de faktiske utslippene går ned. I tillegg er karbonbudsjetter absolutte og ikke knyttet til intensiteten i økonomien.

Hva er de positive effektene av en portefølje som følger Parisavtalen

Om store institusjonelle investorer bare investerer i selskaper som har klimaplaner i tråd med Paris-avtalen vil det i første omgang føre til en drastisk reduksjon i tilgjengelig kapital for selskaper uten reduksjonsplaner. Det vil også føre til et helt annet trykk på informasjon fra selskaper om hvilke selskaper som omstiller seg og kutter utslipp, og sannsynligvis også en reell økning i selskaper som omstiller seg og kutter utslipp. Med en stor endring blant investorer vil det nødvendigvis føre til en endret policy hos selskaper, noe som igjen vil påvirke

hvilken regulering selskaper etterspør fra lovgivere. En slik endring har potensiale til å påvirke kapital, utslipp og politikk.

At en stor og toneangivende investor, som for eksempel Oljefondet, etterspør selskapers utslippsreduksjonsplaner og virksomhetsplaner innen et 1,5°-scenario, enten direkte eller gjennom tredjepart, vil øke oppmerksomheten slik planlegging får, og med filtrering av investeringer basert på dette vil den øke gjennomslaget og sannsynligvis også utbredelsen av slike planer og reelle omstillinger i selskaper. Så mye som halvparten av kapitalen på verdens børser investeres av pensjonsfond og andre lignende institusjonelle investorer, blir det vanlig for disse å stille slike krav vil det ha enorm innvirkning i realøkonomien over hele verden.